

Сабира Сталберг

**Филип на
кораб**

Lecti book studio

Глава 5

Изведнъж чувам шум зад гърба си.
Дращене. Оглеждам се.
Палубата е празна.
Съвсем сам съм на палубата.
Хората са изчезнали.
Сигурно седят в ресторантите
или пазаруват в магазините.
Пак дращене. Какво ли може да е?
Хубаво се оглеждам наоколо.
Ослушвам се, но е тихо.
Ето че пак дращи.
Шумът идва от един голям сандък.
До стената има голям зелен сандък.
Отивам до него. На него пише нещо.
— Спасителни жилетки — чета аз.

Момент. Спасителните жилетки не дращят.
Какво ли може да е?
Вътре в сандъка има някой или нещо.
Явно някой е затворен в него.
Мъча се да отворя капака, но той е заключен.
Къде ми е джобното ножче?
Ровя из джобовете си, но не намирам ножче.
Разбира се, то е в джоба на якето ми,
а якето е в каютата.
Пак дращи. Поглеждам зад сандъка.
Едва тогава го виждам.
Това е малко кученце.

Кученце на бели и кафяви петна.
Има дълги уши и огромни очи.
Скимти, когато ме вижда.
Гледам го удивено.
— Привет — казвам на кучето.
Опитва се да се скрие.
Изглежда го е страх от мен.
— Как попадна тук? — питам аз.
Кученцето дращи по сандъка
с предните си лапи.
— И какво правиш зад сандъка? —
продължавам аз. — Май не си много умно.

Глава 6

Кучето не помръдва.
Слуша ме внимателно.
Гледа ме с големите си тъмни очи
Мисля, че изглежда доста тъжно.
— Горкичкото — казвам.
— Съвсем само ли си?
Оглеждам се.
Никой не се вижда наоколо.
— Къде е стопанинът ти? — питам.
— Сигурно си избягало
или си загубило
стопанина или стопанката си.
Стопанинът ти трябва да те търси.

Трябва да намеря собственика. Но как?
Размишлявам. Разбира се!
Съвсем просто е.
Нали кучето си има нашийник.
Ще погледна нашийника.
Там сигурно има адрес.
Но как да извадя кучето?
— Ела, ела — примамвам го. — Добро куче!

Коленича на сандъка и протягам ръка.
— Излез — увещавам го.
— Ще потърсим стопанина ти.
Но кучето не излиза.
Скрива се по-навътре,

стои неподвижно и скимти.
— Излез оттам — казвам му.
— Не се бой. Искам да ти помогна.
Кучето не помръдва.
— Не съм опасен — обяснявам му.
Много съм добричък.
И имам бонбони в джоба си.
Вадя един бонбон и го показвам на кучето.
— Ето нещо вкусно за теб — казвам му.

Кучето души бонбона, но остава там.
Започва да скимти жално.
— Хайде, ела! — викам нетърпеливо.
— Иначе аз ще те извадя!
Лягам по корем върху сандъка
и протягам ръце напред.
— Добро куче — казвам. — Ела при Филип.

Докосвам кучето. Меко и топло е.
Кучето не помръдва и чака. Вдигам го.
— Колко си тежко — пъшкам.
— Едва успявам да те вдигна.
— Бау — казва кучето доволно
и облизва ръката ми.

**Филип е
на кораб
с баба си.
На палубата
открива
кученце.**

**Опитва се да намери собственика,
но задачата се оказва трудна.**

**Филип търси и баба си,
но накрая сам се изгубва.
А и кученцето избягва...**

ISBN 978-619-192-109-6 (Хартиен носител)
ISBN 978-619-192-110-2 (PDF)
ISBN 978-619-192-164-5 (EPUB)

Сабира Сталберг: *Филип на кораб* © Букпил 2020